

سه بار، سه چراغ قرمز

کیانوش رستمی در یکضرب ۱۷۴ کیلو زد. باورتان می‌شود اگر برای دوضرب، ۱۰ کیلو روی همین وزنه می‌گذاشت، معادل مدال برنز مجموع بود؟!

کیانوش با ۲۱۲ شروع کرد: نتوانست و نتوانست و نتوانست. آهن آلات روی سرمان آوار شدند. کیانوش مدال هایش را به ایتالیا و لهستان تقدیم کرد.

وی برای استارت لیست ۳۸۰ اعلام کرده بود و با توجه به وزنه خوبی که در یکضرب زد، طبق قوانین حتی می‌توانست با ۱۸۶ کیلو شروع کند. حتی با دمپایی هم برایش مقدور بود ۱۹۰ را مهار کند، نقره را مسجل و در دو حرکت بعدی به جنگ شیلی برود.

به رغم مصدومیت با ۲۱۲ شروع کرد. آخر چرا؟! دو مدال جهانی در دوضرب و مجموع، به همین سادگی دود شد. چرا دل‌مان برای خودمان نمی‌سوزد؟ رستمی شاید از عهده شیلی بر نمی‌آمد اما حتی با بشکن می‌توانست چنگ بزند به نقره و برنز. نمره‌ای منفی در کارنامه خودش. علامت سوال مقابل سرمربی تیم ملی که یا اختیار نفرش را نداشته یا اگر داشته، تصمیم اشتباه گرفته است.

همچنین رییس فدراسیون منفعل که فقط با کت و شلوار، خود را در دیدرس دوربین پخش زنده می‌گذارد.

آنتونیو پیتزولاتو حتی در حد حریف تمرینی کیانوش هم نیست اما روی سکوی سوم دنیا ایستاد. درست مثل المپیک که بهداد به زغم داوران سه بار از پس ۲۴۵ برنیامد اما اگر حتی با ۲۳۳ شروع می‌کرد، نقره و برنزش قطعی بود.